

REND

Már megint pizsmogsz, hol jár az eszed, így sose leszel kész!

Bandi összerezzen, és buzgón nekilátott, hogy rendet rakjon a szobájában, ami nem volt könnyű feladat. Ő ugyanis mindent rendben valónak talált a saját szobájában.

Nem értette, hogy mit kívánnak tőle.

Mi az, hogy „rend”?

De valamit muszáj volt csinálnia, ha nem akarta, hogy legféltebb kincseit /sok porfogó kacat/ anyja dobálja ki, ahogy már többször is kilátásba helyezte.

Eddig megúsza a dolgot annyival, hogy „kacatjait” néha félretolta, némi szabad helyet hagyva a tanszereknek.

Az ilyen tologatások azonban nem hoztak megnyugtató eredményt, mert csakhamar az egész újra áttekinthetetlen szemétdombbá vált.

Ezúttal nem volt mese! Dobozokat, rekeszeket kapott, seprőt és hulladékgyűjtőt, valamint utolsó figyelmeztetés: – Ha magad nem csinálsz rendet, mindent kidobálok!

Már megint ez a „rend”! Bandit nyomasztotta ez a szó. Mást jelentett neki, és megint mást az anyjának.

Sokszor látta, ahogy az anyja takarít. Mindent felfogat, kiborít, iratokat böngész, széttép, össze gyűr, válogat, kidobál, dobozol, elzár, fényesít.

A rendcsinálás tehát feltétlenül valaminek – ami értéktelen és fölösleges – a kidobásával kezdődik.

Csakhogy Bandi semmit nem ítélt értéktelennek, vagy fölöslegesnek a saját szobájában. Hacsak nem a polcon árválkodó drága bolti játékokat, amikhez szinte sose nyúlt. Ezekről könnyű szívvel megvált volna. De ezek, úgy látszik, a rend kategóriájába tartoztak. A tisztogatás rájuk nem vonatkozott,

csak a „kacatokra”, ami Bandi számára maga volt az élet.

Bandinak nem régóta van saját szobája. Azelőtt közös szobában lakott a szüleivel, ahol egy sarkot különítettek el neki.

Abban a szobában nem volt szabad ugrálni, labdázni és hangoskodni, és nem tudott igazában egyedül lenni sem.

És lám, amikor végre saját szobája van, és élhetne kedvére, kiderül, hogy mégsem lehet, mert be kell tagozódnia egy általános rendbe, amit nem ő határoz meg, amíg gyerek.

Bandi nem értette, hogy a saját szobájában miért kéne a felnőttek rendjének érvényesülnie. Nem tudta megfogalmazni, de úgy érezte, durva beavatkozás történik a belügyeibe. Hiszen ő sem tör be a szülei szobájába, hogy kinyilatkoztassa: ez meg ez fölösleges, ez meg ez hiányzik! Az ő dolguk. Ők úgy érzik jól magukat, ha a fontos dolgok el vannak zárva a fiókok mélyén.

Bandi szerette, ha a fontos dolgok szem előtt vannak. Számára minden összeszáradt vadgesztenye, kavics, madzag, szög és fadarab, üveggyölyő és csokoládépapír, használt szívószál, kiszáradt filctoll, csavar, gumi, csigaház és papírfecni érték volt, és jelentéssel bírt. Mindegyikhez emlék fűzte, és mindegyikkel terve volt. A tárgyak így együtt, a maguk színes összevisszaságában alkottak eleven egészet. Múltjuk, jelenük és jövőjük volt.

Ha most „rendet” csinál, dobozol, és rekeszel, a „kacatokat” nemük szerint elkülöníti egymástól – a szobájából raktár, múzeum, vagy temető lesz.

Bandi szorongott, szinte úgy érezte, az élete a tét. És ezt most el akarják venni tőle, sőt arra kényszerítik, hogy a merényletet ő maga hajtsa végre.

Egyszer, még kisebb korában vonaton utazott a szüleivel, akik szóba elegyedtek egy útitársukkal. Nevelési elvekről beszélgettek. Az útitárs büszkén hirdette, hogy ő még soha nem ütötte meg a fiát. Ha a gyerek rossz fát tett a tűzre, ráparancsolt: – pofozd meg magad, fiam! Ha a pofont túl gyengének találta, rászólt: – nagyobbat!

Bandi iszonyodott ettől az embertől – aki láthatólag nagyon meg volt elégedve magával – és a lelke mélyén hálás volt szülei saját kezűleg osztogatott pofonjaiért.

Most mégis arra kényszerítik, hogy pofozza meg magát?!

Bandi a szobája közepén ült a földön, a fiókokból kiborított, és az asztalról lesöpört „kacatok”

halmától körülölelve már órák óta, és a munka nem haladt.

De Bandi jó gyerek volt. Szerette az anyját, és szeretett volna a kedvére tenni.

Fogta hát a porrongyot, szépen letörülte a polcait, glédába rakta a tanszereit, kihegyezte a ceruzáit, és a külön erre a célra való tartóba helyezte őket. Aztán elkezdett dobozolni, rekeszelni, borítékolni. Lassan minden eltűnt a fiókok mélyén.

A szoba kiürült, és Bandi ott maradt benne egyedül. Arcán ráncok szántottak végig, orrára szemüveg került, kis pocakot eresztett, és enyhé kopaszodásnak indult.

Na látod! – mondta megenyhülve az anyja, mikor újra bejött, és megsimogatta a buksiját.

